

Vocea Martirilor

EDIȚIA 2, 2025

PASTORII SUNT ȚINTE ÎN BURKINA FASO

VOCEA
MARTIRILOR
ROMÂNIA

EVANGHELIA
PENTRU
STRĂMUTAȚI 4

PLANTÂND
SEMINȚELE
EVANGHELIEI 7

MARTOR ÎNTRE
MILITANȚI 9

Mesaj către cititori

Admirabilitate și exemplaritate

În zilele noastre, mulți oameni manifestă un devotament foarte îndrăzneț față de celebrități, astfel că aceasta poate fi considerat, pe bună dreptate, închinare. Trebuie să avem grijă să îmbrățișăm principiile scripturale ale umilinței și slujirii, ferindu-ne în același timp de astfel de idei și comportamente lumești.

Cu toate acestea, pe măsură ce ne străduim să respingem și să ne opunem decăderii culturii noastre în acest domeniu, poate fi surprinzător să întâlnim o temă scripturală clară a credincioșilor care sunt inspirați nu numai de exemplul lui Hristos, ci și de exemplele altor creștini. Această temă este prevalentă în special în epistolele lui Pavel, iar în Filipeni 3:17 îl vedem mergând atât de departe încât îi instruește pe alții să urmeze exemplul său personal. „Așteaptă”, am putea spune, „nu este asta egoist? Chiar ar trebui să imităm alți credincioși?”

Valorile și ideile centrate pe om sunt contrare credinței noastre creștine. Hristos trebuie să fie punctul central al gândirii noastre și nicio altă persoană nu poate fi lăsată să îi ia locul în inimile și mințile noastre. El nu este doar un bun exemplu pentru noi - El este obiectivul adecvat al închinării noastre. El este, așa cum declară Toma, „Domnul meu și Dumnezeu meu!” Hristos trebuie menționat în primul rând atunci când vorbim despre exemplele altora, iar Pavel face acest lucru în mod minunat în Filipeni 2:5-11.

Dar Scriptura indică și exemplele altor creștini ca sursă de inspirație pentru credința noastră. Luați în considerare Evrei 12:1, care îi descrie pe credincioși ca fiind „un nor atât

de mare de martori”. Mai mult, îi citează - împreună cu „privirea la Hristos” (v. 2) - ca fiind esențiale pentru modul în care putem lăsa deoparte păcatul și „să alergăm cu stăruință în cursa noastră”.

Povestirile din revista din această lună prezintă acte exemplare de credință. Dar chiar și cei mai îndrăzneți și credincioși dintre frații și surorile noastre creștini persecutați nu vor fi niciodată perfecți. Admirăm totul la Hristos, dar trebuie să fim atenți să ne admirăm selectiv unii pe alții. Ne imităm unii pe alții în modurile specifice în care fiecare dintre noi arată bunătatea și gloria lui Hristos.

Cum putem fi inspirați de persistența și dependența de Dumnezeu a pastorului Pierre (p. 4) în timp ce proclamă Evanghelia celor care au fost alungați din casele lor de către islamisti? Cum putem să o imităm pe draga noastră soră Yasmine (p. 8), care exprimă iubire în loc de ură atunci când reflectează asupra morții soțului ei în mâinile extremiștilor islamici? Ce stimulează în noi exemplul lui David (p. 10), pe măsură ce aflăm despre credințioșii săi față de Hristos, în ciuda faptului că a fost împins din sat în sat de cei care se opun Evangheliei?

Întâlnirea cu acești ucenici imperfecti, dar exemplari, ne îmbogățește și am face bine să îi imităm așa cum ei îl imită pe Isus Hristos, Domnul nostru. Părtășia noastră cu ei nu este în detrimentul gloriei lui Hristos, ci pentru dezvoltare în viața noastră.

Vice președinte Vocea Martirilor,
Mitraș Dudaș

PE SCURT, MISIUNEA NOASTRĂ

- Încurajarea și îmbărbătarea creștinilor pentru împlinirea misiunii de a duce Evanghelia până la capătul Pământului, în zone ale lumii unde creștinii sunt persecutați.
- Oferirea ajutorului practic și spiritual familiilor creștinilor martirizați.
- Echiparea și susținerea creștinilor persecutați în a iubi și a întoarce la Hristos oamenii care se opun Evangheliei.
- Ajutarea credincioșilor persecutați să își refacă viața, pentru a putea fi mărturie în țările în care au fost victimele opresiunii.
- Consolidarea relațiilor dintre oamenii lui Hristos și informarea lumii creștine cu privire la frații noștri persecutați, încurajând astfel creștinii în păstrarea angajamentului făcut lui Hristos și în implicarea răspândirii Adevărului.

Vocea Martirilor (VOM) este o organizație misionară non profit, interdenominațională, care slujește creștinii persecutați din jurul lumii. Fondată în 1967 de Richard și Sabina Wurmbrand, VOM își dedică lucrarea pentru a inspira credincioșii să își aprofundeze credința și angajamentul față de Cristos și de a îndeplini marea trimitere- indiferent de costuri.

Un pastor deportat DUCE EVANGHELIA CELOR STRĂMUTAȚI

Înconjurat de un grup de aproximativ 80 de persoane, inclusiv musulmani, pastorul Pierre Lassane folosește un flipchart zdrențuit pentru a explica Evanghelia. Toți cei din grup s-au refugiat în această fostă școală primară, acum o tabără pentru persoane strămutate intern (IDP), după ce au fugit de teroriștii islamici care au atacat zone din Burkina Faso în ultimii ani. Musulmanii din tabără au suferit

mult din cauza islamiștilor, adepți ai propriei lor religii, ceea ce i-a făcut mai deschiși la mesajul plin de speranță al lui Pierre.

„Înainte de venirea teroriștilor, musulmanii nu doreau să ne asculte deloc”, a spus Pierre. „Dacă te vedeau, nu voiau să vorbească cu tine, se întorceau.” Acum, când Pierre merge la cei strămutați, aceștia vin să asculte și își pun credința în Isus Hristos.

În fața adevărului

Aproximativ 1,7 milioane de persoane din Burkina Faso au fost forțate să fugă începând cu anul 2016 din cauza grupărilor islamiste care au invadat țările vecine Mali și Niger. Militanții ucid adesea atât musulmani, cât și creștini.

Pierre a fost cândva un musulman fervent. Apoi, în 1985, când avea

21 de ani, fratele său mai mare s-a îmbolnăvit, iar medicii nu au putut să îl ajute. Pierre și fratele său au vizitat în cele din urmă un pastor, iar după ce pastorul s-a rugat pentru fratele său, acesta și-a revenit din boală.

Pastorul i-a împărtășit, de asemenea, povești biblice care l-au șocat pe Pierre. „Când pastorul predica și spunea povestea despre Isus, nu era aceeași poveste pe care am citit-o în Coran”, a spus el. Învățăturile pastorului i-au deschis ochii lui Pierre cu privire la adevărul Evangheliei, iar el și-a pus credința în Hristos în acea zi.

**“Înainte de venirea teroriștilor,
musulmanii nu voiau să ne asculte.”**

Când a început să le vorbească altora despre Mântuitorul său, Isus Hristos, majoritatea familiei sale și întregul sat l-au respins. Tatăl lui Pierre i-a dat afară pe el și pe soția sa din casa lor comună, forțându-i pe cei doi să locuiască pe un teren pe care localnicii îl considerau blestemat de spiritele rele.

„Ziceau că nu vom trăi o săptămână”, a spus Pierre. Când el și soția sa s-au îmbolnăvit la scurt timp după ce s-au mutat pe acel teren, oamenii din comunitate au crezut în că este vorba despre un atac spiritual.

Pierre a început să postească și să se roage, implorându-l pe Dumnezeu să intervină. Puțin după două săptămâni mai târziu, a avut o viziune în care un șarpe mortal îl urmărea până când o lumină puternică l-a făcut să dispară.

Apoi, la scurt timp după ce Pierre a avut viziunea, un copac despre care comunitatea credea că adăpostește spirite rele s-a prăbușit în timpul unei furtuni. Pierre i-a dat foc a doua zi, iar el și soția sa și-au revenit în curând complet din boală. Pentru că nu au

▲ Pastorul Pierre folosește un flipchart zdrențuit pentru a împărtăși Evanghelia cu musulmanii care trăiesc în taberelile pentru persoane strămutate.

NurPhoto SRL / Alamy Stock Photo

„Vom rămâne urmași ai lui Hristos indiferent de ce se întâmplă.”

murit, mulți oameni din sat au început să asculte când Pierre le-a împărtășit Evanghelia și le-a spus despre Isus.

În anii care au urmat, Pierre a avut diverse slujbe în alte părți din Burkina Faso, precum și în țara vecină, Camerun, dar s-a simțit chemat la slujire. În 2001, a urmat școala biblică și apoi s-a întors în satul său natal ca preot hirotonit. Unii din satul său erau dispuși să asculte Evanghelia, dar tatăl său, care practica un amestec de islam și spiritism tribal, încă o respingea.

Tatăl său nu a venit niciodată la credința în Hristos, dar Pierre a perseverat în lucrarea sa de slujire, plantând în cele din urmă cinci biserici în zona din jurul satului său din Burkina Faso. A slujit aceste biserici cu credincioșie ani de zile, până în ziua în care teroriștii au atacat.

Atacul islamist

În timp ce islamiștii au atacat musulmani și creștini fără discriminare în Burkina Faso, creștinii au fost ținta principală a campaniei lor începând din aprilie 2019. În luna mai a aceluși an, militanții au atacat un sat la 12 mile de casa lui Pierre, ucigând un pastor local și patru diaconi. Militanții îi vizează adesea pe liderii bisericii din Burkina Faso, deoarece aceștia împiedică înființarea unui stat islamic.

La două zile după acest atac, aproximativ 40 de bărbați înarmați au intrat în satul lui Pierre pe motociclete în jurul orei 21:00 și au anunțat că îl caută pe pastorul satului. Un prieten l-a sunat imediat pe Pierre pentru a-l avertiza. „Mi-a spus că vor să mă omoare”, a spus Pierre.

Soția lui Pierre, care gătea, a lăsat totul și a fugit cu el în pădure. Din ascunzătoarea lor, au privit cum bărbații înarmați îi căutau prin sat. „Nu ne-au găsit în casa noastră”, a spus

Pierre. „S-au dus la vecinii noștri și au ucis doi bărbați.”

Pierre și soția sa și-au găsit în cele din urmă cei opt copii, dintre care unii aveau grijă de animalele lor pe câmp. Familia a fugit apoi pe jos, mergând 25 de mile pentru a ajunge în siguranță. Islamiștii au atacat zeci de sate în 2019, forțând aproximativ 60.000 de persoane din regiune să își părăsească casele și să caute adăpost mai la sud, lângă capitala Burkina Faso, Ouagadougou. Congregații bisericești întregi au fugit pe jos, lăsând în urmă toate culturile și animalele, principalele lor surse de venit. „Nu am putut aduce mâncare și haine, nimic”, își amintește Pierre, adăugând că el și soția sa nu au dormit bine luni de zile după aceea.

O modalitate de a continua

Bisericile locale au fost copleșite de nevoile fraților și surorilor lor în Hristos strămutați. Acestea au hotărât că una dintre cele mai bune modalități de a-i ajuta pe pastorii strămutați și congregațiile lor era să îi învețe cum să înceapă mici afaceri prin care să se autosustină și fără să necesite un teren.

Cu ajutorul VOM, liderii bisericii burkinabe au creat un program pentru a instrui peste 140 de pastori strămutați, inclusiv pe Pierre, să crească păsări de curte. Pastorii au participat la un curs de trei zile în cadrul căruia un profesor creștin de la un colegiu agricol local i-a învățat cum să crească găini. Ulterior, toți pastorii au primit câțiva pui pentru a începe afacerea.

Unii dintre pastori spun că, creșterea păsărilor de curte i-a ținut în viață, deoarece nu mai au câmpuri de cultivat, și le asigură, de asemenea, un venit pentru a-și susține activitatea pastorală. După luni de zile în care au trăit ca refugiați, Pierre și familia sa au

găsit în cele din urmă o casă mică de închiriat la aproximativ 100 de kilometri [60 de mile] nord de Ouagadougou; ei își împart locuința cu alte 20 de persoane strămutate.

Pierre folosește o parte din banii pe care îi câștigă din creșterea păsărilor pentru a cumpăra combustibil care îi permite să ajungă la mai mulți oameni cu Evanghelia. Folosind o Biblie audio pe care a primit-o de la Vocea Martirilor, el predică și predă printre refugiații din orașul său. „Oamenii nu au nimic de făcut”, a spus el, „așa că vor să asculte Biblia. Mulți își dau viața lui Hristos după ce aud Evanghelia.”

Cu toate acestea, chiar și în relativa siguranță a noii sale locații, Pierre încă se mai confruntă ocazional cu militanți islamici. „Acum trei zile, am mers într-un sat pentru a evangheliza”, a spus el. „Când m-am întors, teroriștii și militarii trăgeau. Am intrat exact acolo unde se trăgea. Erau lupte și nu știam ce să fac mai departe.”

În timp ce erau prinși în schimbul de focuri, un avion militar i-a bombardat pe militanți, permițându-i lui Pierre să scape. El a spus că astfel de situații limită nu îl vor împiedica să facă munca de evangelist, un rol pe care crede că Dumnezeu l-a confirmat pentru viața sa.

Înainte de a fi forțat să fugă din casa sa în mai 2019, Pierre a avut un vis despre Ștefan, primul martir. În vis, el a spus că Domnul i-a zis că, deși va avea dificultăți, nu va muri. Visul, a spus el, s-a încheiat cu o poruncă: „Vreau să-ți continui slujirea orice ar veni.”

Așadar, cu flipchartul său zdrențuit în mână, dar credința vie de nezdruștinat, Pierre continuă determinat să facă tot ceea ce poate și ține de el pentru a ajuta persoanele strămutate din Burkina Faso să găsească speranța eternă în Hristos și să le spună despre viața veșnică.

PLANTÂND SEMINȚELE EVANGHELIEI

Într-un pământ periculos

Nota editorului: Yasmine Siadau ne-a împărtășit povestea ei la 16 zile după uciderea soțului ei.

Yasmine stătea de vorbă cu o prietenă în fața casei sale când au auzit focuri de armă în josul străzii. „I-am văzut venind, i-am auzit trăgând”, își amintește Yasmine. „M-am dus în casă să-i spun soțului meu să iasă, pentru că vin agresorii.”

Extremiștii islamici au devastat zone întinse din Burkina Faso începând cu anul 2016. Două grupări de militanți cunoscute din regiune sunt Statul Islamic în Sahara Mare (ISGS) și Jama'at Nusrat al-Islam, sau JNIM, acare se traduce prin „Grupul care susține islamul și musulmanii”. Folosindu-se de deșerturile vaste din Mali și Niger ca adăpost, grupările atacă fără avertisment, profitând de capacitatea militară limitată a Burkinei Faso. „Teroriștii sunt mai bine înarmați chiar și decât armata”, a declarat un pastor local.

Grupările islamiste au preluat controlul asupra a aproximativ 40% din Burkina Faso, au ucis peste 10 000 de persoane și au forțat aproximativ 1,7 milioane, inclusiv mulți musulmani, să își părăsească casele și să se refugieze în tabere pentru persoane strămutate în interiorul țării. Militanții au vizat în mod special creștinii din țară începând din 2019, concentrându-și adesea atacurile asupra pastorilor și liderilor creștini, în încercarea lor de a crea un califat islamic. O denominație a raportat că 500 de pastori au fost forțați să fugă în ultimii ani din cauza activității islamiste.

La 15 mai 2023, oameni înarmați au atacat orașul lui Yasmine, situat în nordul Burkina Faso, aproape de granița cu Mali. Soțul ei, pastorul Laurent Siadau, a îndemnat-o să plece cu el pe motocicletă. Dar Yasmine nu a vrut să își părăsească prietena, așa că a decis să fugă cu ea pe jos, în timp ce Laurent gonea pe motocicletă.

Auzind mai multe focuri de armă în spatele lor, femeile au fugit în pădure și în cele din urmă au găsit adăpost într-un alt oraș. În orașul lui Yasmine, forțele guvernamentale au sosit pentru a-i

“Dorința inimii mele este ca Dumnezeu să facă ca Duhul Său să-i întâlnească pe acești oameni și să le schimbe inimile, așa cum l-a întâlnit pe Saul pe drumul spre Damasc.”

înfrunța pe teroriști. Luptele dintre islamiști și armată au împiedicat-o pe Yasmine să se întorcă acasă timp de mai bine de 24 de ore și nu a putut da de soțul ei pe telefonul mobil în tot acest timp.

Când s-a putut întoarce acasă, Yasmine a fost șocată să vadă motocicleta lui Laurent în fața casei lor. Doi dintre fiii ei adulți i-au spus că, din motive necunoscute, Yasmine a fugit la biserică de alături, probabil pentru a se ascunde, și a fost împușcat în cap de islamiști, în interiorul bisericii.

Laurent nu lucra cu normă întreagă de foarte mult timp. În cea mai mare parte a vieții sale a lucrat ca bucătar în capitala țării, Ouagadougou. În 2018, după ce toți cei cinci copii ai săi, cu excepția unuia, au crescut, a început să urmeze școala biblică, iar doi ani mai târziu a simțit că Dumnezeu îl cheamă să slujească în nordul Burkina Faso, unde extremiștii islamici erau activi și unde mulți oameni erau musulmani sau animiști.

Yasmine a spus că a ajunge la

oamenii din acea regiune a fost similar cu a lucra la o fermă. „În sat, Evanghelia este ca o sămânță”, a spus ea. Ea și Laurent au plantat semințele Evangheliei și au muncit din greu pentru a le cultiva. Yasmine a spus că unul din fructele lucrării de misiune prin rugăciune a lui Laurent a fost acela de a-și vedea vecinii eliberați de opresiunea spirituală.

Unul dintre fiii cuplului, Marcel, și-a amintit că nu toată lumea din familie a fost de acord cu mutarea lor în regiunea periculoasă din nordul Burkina Faso. Mătuși, unchi și alte rude l-au avertizat: „Nu-l lăsa pe tatăl tău să meargă în satul acela.”

Dar Marcel a spus că tatăl său era dedicat chemării sale de a lucra pentru promovarea Evangheliei. „Le spunea întotdeauna că Dumnezeu l-a chemat în acest sat,” a spus Marcel, “și că trebuie să meargă pentru a îndeplini ceea ce a fost chemat să facă.”

În ciuda brutalității și nedreptății uciderii lui Laurent, Yasmine a spus că nu simte mânie față de ucigașii

săi. „Dorința inimii mele este ca Dumnezeu să facă ca Duhul Său să-i întâlnească pe acești oameni”, a spus ea,” și să le schimbe inimile și mințile, așa cum l-a întâlnit pe Saul pe drumul său spre Damasc.”

Marcel, de asemenea, se roagă ca cei care l-au ucis pe tatăl său să se pocăiască și să-L cunoască pe Domnul „pentru ca într-o zi să poată merge și ei în cer.” În prezent studiază la o școală de pregătire biblică și este hotărât să calce pe urmele tatălui său, adică să slujească.

„Rugați-vă pentru mine să pot să mă implic în slujire când voi termina”, a spus Marcel. „Și rugați-vă ca unchiul mei și alte rude care nu-L cunosc pe Isus să-L întâlnească pe Isus și să știe că tatăl meu nu a murit degeaba. A murit pentru credință. A murit pentru Evanghelia, pentru Hristos.”

Yasmine a cerut, de asemenea, rugăciune pentru perseverență în credință. „Rugați-vă pentru mine”, a spus ea, “ca Dumnezeu să mă mângâie și să rămân dreaptă în credința mea până la sfârșit. Îl voi vedea pe soțul meu acolo. Aceasta este voința și dorința mea.”

Deși se află încă în primele etape ale procesului, Yasmine a spus că își amintește cu căldură de munca pe care ea și Laurent au făcut-o împreună, semănând semințele Evangheliei în nordul Burkina Faso.

„Sunt fericită pentru ceea ce am făcut acolo, pentru că mulți oameni și-au dat viața lui Isus Hristos.”

După uciderea soțului ei, Yasmine a găsit alinare în rugăciunea alături de familia ei.

MARTOR Între militanți

„Eram fericiți. A fost o perioadă dificilă și grea, dar ne-am bucurat pentru că oamenii și-au dat viața lui Isus Hristos.”

Mulți ani de zile, David nu și-a dorit nimic mai mult decât să devină croitor. Dar la scurt timp după ce și-a atins scopul, Dumnezeu i-a oferit o viziune mult mai măreață.

După ce a crescut fiind fiu al unui pastor, s-a simțit brusc îndemnat să se înscrie la școala biblică și să intre în slujire în Burkina Faso, care este mai mult de 50% musulmană. Inițial, David a rezistat chemării lui Dumnezeu, dar a simțit puternic că viața lui era în mâinile Domnului.

„Am văzut că Dumnezeu scrie sfârșitul vieții mele”, a spus el. „El trebuie să facă ce vrea cu mine.”

Când David i-a spus tatălui său despre chemarea pe care o simțea din partea lui Dumnezeu, tatăl său i-a spus să meargă la școala biblică și să aibă încredere în Dumnezeu.

„Nu avea bani sau mijloace pentru mine”, a spus David, «și mi-a spus: Du-te». Dumnezeu va avea grijă de asta.” M-am dus la școala biblică și m-am supus lui Dumnezeu.”

Trimis în deșert

După un an de studii la școala biblică, David a cunoscut o femeie pe nume Esther, cu care s-a căsătorit în

2017, ultimul lor an de școală. În timp ce își terminau studiile, violențele islamiste din Burkina Faso făcuseră deja mai mult de 2 000 de victime și 1,7 milioane de persoane strămutate. Cu toate acestea, cuplul era hotărât să asculte chemarea lui Dumnezeu.

După absolvirea facultății, în luna mai, David plănuia să se întorcă în zona în care a crescut, în nordul Burkina Faso, însă un lider al ministerului i-a îndemnat pe David și Esther să meargă într-un sat din altă parte a țării.

La scurt timp după aceea, liderii ministeriali i-au dus pe David, Esther și toate bagajele lor într-un sat din deșert. Și după o scurtă privire în jur, cuplul s-a simțit fără speranță. Nu exista nicio structură pentru o biserică care să se întâlnească sau chiar un loc în care să locuiască. În plus, nu exista serviciu de telefonie mobilă și trebuiau să meargă pe jos mai mult de șase mile pentru a colecta apă după o ploaie. Au vrut să împărtășească Evanghelia cu populația nomadă Fulani care locuia în zonă, dar niciun membru al comunității nu i-a primit în casele lor.

Inițial, David și Esther au vrut să plece. Plângeau din cauza condițiilor

mizerabile de trai și a perspectivelor de slujire aparent fără speranță.

„Oamenii nu voiau să audă despre creștinism”, a spus David. „Dar am fost încurajat de Duhul Sfânt și am avut puterea de a merge mai departe în ciuda dificultăților.”

În timp, cuplul a construit relații cu sătenii, rugându-se pentru ei chiar dacă aceștia practicau un amestec sincretist de islam și vrăjitorie. Când sătenii au văzut că rugăciunile cuplului au fost ascultate, inclusiv cele pentru vindecare, au fost dornici să afle mai multe despre Isus și despre Biblie. În cele din urmă, biserică lui David și a lui Esther a ajuns la mai mult de 20 de persoane.

„Eram fericiți”, a spus David. „A fost o perioadă dificilă, grea, dar ne-am bucurat pentru că oamenii și-au dat viața lui Isus Hristos.”

Un atac planificat

Bucuria pe care au simțit-o văzând musulmanii Fulani venind la credința în Hristos a fost temperată de creșterea activității islamiste în comunitate. La un moment dat, cuplul a văzut militanți împușcând oameni chiar în afara satului.

„Extremiștii erau vecinii noștri”, a spus David, „și veneau uneori să ne cunoască, să vorbească cu noi. Teroriștii veneau să ne întrebe: «Ați auzit despre armată? Credeți că noi vom câștiga războiul, sau armata va câștiga războiul?»”

Chiar dacă biserica lui David și Esther continua să crească, islamiștii au răpit un pastor dintr-un sat din apropiere și l-au dus în Mali. După ce a auzit despre răpirea pastorului, Esther a vrut să plece. David însă, a fost ferm hotărât să rămână.

Apoi, într-o zi, un membru al bisericii a venit la casa cuplului cu vești alarmante. Membrul bisericii auzise că militanții plănuiau să îl răpească pe David, familia sa și membrii bisericii înainte de a-i duce pe malul unui râu și de a-i ucide.

Vestea atacului planificat s-a răspândit rapid printre membrii bisericii, care au fost speriați în mod natural. „Nu voiau să vină la biserică”, a spus David. „Într-o duminică, eu cântam la tobe, iar soția mea cânta. Eram singurii doi din biserică care se închinau. Nu era nimeni acolo.”

În timp ce Esther se ruga într-o seară, s-a simțit profund tulburată de situația lor. După ce și-a exprimat îngrijorările față de David, aceștia au plecat într-un loc mai sigur pentru

patru zile, iar David s-a întors în sat.

Un prieten al lui David care locuia în apropierea militanților i-a adus un avertisment urgent. „Mi-a spus să fug pentru că aveau de gând să vină și să mă omoare”, a spus David. „Nu voiau doar să mă răpească; voiau să mă omoare.”

David și-a lăsat lucrurile în urmă și a plecat să fie alături de soția sa. Deoarece întoarcerea în sat a fost considerată un risc prea mare, cuplul a fost în cele din urmă repartizat să planteze o biserică într-un alt sat. Au fost însă uimiți de ceea ce îi aștepta.

„A fost mai rău”, a spus David. „Primul sat era mai bun decât acesta.”

O misiune mai grea

În martie 2018, David și Esther au început o viață în noul sat. Din nou, nu aveau unde să locuiască și aveau puține lucruri. „Nu aveam nimic”, a spus David, „dar cineva ne-a dat un loc pentru a începe biserica acolo.”

În timp ce lucrau pentru a construi relații cu sătenii, cuplul s-a confruntat rapid cu opoziție. Când un imam local a aflat de planurile cuplului de a înființa o biserică, el le-a spus musulmanilor de la moschee că islamul este singura religie pe care ar trebui să o urmeze. Unii dintre cei care au auzit instrucțiunile sale au spus cuplului că vorbele imamului le-ar

putea aduce neazuri. Iar un bărbat i-a avertizat cu privire la tacticile periculoase ale islamiștilor.

„De obicei, ei vin să le spună oamenilor să vină la moschee”, a spus bărbatul. „Dacă nu mergeți, vor veni și vă vor ucide.”

În ciuda avertismentelor, David și Esther au rămas în sat timp de aproape doi ani. David și-a lăsat barbă pentru a se amesteca printre bărbații musulmani. Deși ar fi putut pleca pentru siguranța lor, au fost încurajați să vadă 26 de oameni care și-au pus credința în Hristos.

După ce o femeie a auzit Evanghelia și a venit la credința în Hristos, soțul ei musulman s-a înfuriat și i-a cerut să părăsească biserica. Deși bărbatul era cunoscut ca având un temperament instabil, amenințând adesea că va ucide oameni, David a decis să se întâlnească cu el. Când bărbatul a auzit și a înțeles Evanghelia, inima lui a început să se înmoaie față de credința creștină. El i-a spus lui David că vizitase de ceva timp un vraci și credea că acest lucru îl făcea să urască oamenii. A renunțat curând la această practică și a decis să ardă tot ce avea care avea legătură cu vrăjitoria.

Pe măsură ce sătenii au continuat să răspundă la Evanghelia, militanții au început să se facă mai vizibili. David și

Esther au văzut odată 40 dintre ei într-un grup, fluturând arme și steaguri. În cele din urmă, militanții au crescut presiunea asupra cuplului.

„Ne-au spus că nu vor să facem întâlniri bisericești sau să ne audă cântând”, își amintește David. „Înainte, ne înțelegeam bine, dar când am decis să construim o biserică, ne-au spus că nu putem face asta. Nu au vrut să avem credință în Isus.”

Islamiștii au amenințat că îl vor răpi pe David dacă el și Esther nu se supun, dar Esther nu a putut să îi spună soțului ei că vrea să plece. În schimb, l-a întrebat dacă ar putea călători într-un alt sat pentru a-și vizita părinții, pe care nu i-a mai văzut de mulți ani de zile.

Esther nu a fost singura îngrijorată pentru siguranța lor. Pe măsură ce liderii ministerului au aflat mai multe detalii despre situația din satul lui David, l-au îndemnat să fugă imediat.

Dar David a ezitat. „Nu am vrut să fug, pentru că le-am spus oamenilor că Dumnezeu m-a trimis în acest sat și mi-a permis să merg acolo”, a spus el. „M-am rugat și l-am întrebat pe Dumnezeu: «Ce voi face?» iar în acea noapte am avut un vis în care cineva mi-a spus: «Trebuie să fugi pentru că slujba ta se încheie aici.»”

David s-a pregătit să părăsească satul, dar a continuat să slujească acolo

timp de încă trei luni, așteptând momentul potrivit.

Apoi, într-o zi, aproape de sfârșitul anului 2019, militanții au trimis pe cineva la casa lui David pentru a-l escorta la moschee. Amintindu-și de avertismentul pe care îl primise cu privire la tacticile islamiștilor, David l-a urmat pe om o vreme pe motocicletă, înainte de a se întoarce acasă.

„Mi-am dat seama că acum eram în pericol și că trebuie să fug”, a spus el, cu tristețe în ochi.

Munca continuă

După ce a părăsit cel de-al doilea sat, cuplul s-a mutat la Ouagadougou, capitala Burkina Faso, în mai 2021. Când David le-a spus liderilor ministerului că dorește să își continue lucrarea în regiune, aceștia i-au sugerat câteva locații, dar David nu s-a simțit împăcat cu niciuna dintre ele. În schimb, a decis să rămână lângă Ouagadougou, o altă zonă majoritar musulmană.

„Ne rugam”, a spus Esther, „spunându-i lui Dumnezeu că vrem să continuăm lucrarea.”

Cuplul a avut mari dificultăți în a dezvolta o biserică în zona în care locuiesc acum; după doi ani, doar opt persoane participă la slujbe.

Cinci dintre credincioșii de la biserica lor au părăsit islamul pentru a-l urma pe Hristos, iar majoritatea au venit la credință după ce David și Esther s-au rugat pentru ei și au primit vindecare de boli mentale sau fizice. „Este datorită Dumnezeului nostru suveran.”

În 2022, David a primit instruire despre cum să își întrețină familia prin creșterea păsărilor. „Fără ajutor, ar fi trebuit să fugim și nu am fi putut trăi aici”, a spus el.

Islamiștii continuă să atace satele din Burkina Faso, ucigând oameni nevinovați, iar creștinii rămân ținte frecvente. David păstrează legătura cu mulți dintre foștii membri ai bisericii sale, dintre care unii spun că militanții i-au amenințat cu moartea dacă nu se întorc la islam.

Reflectând asupra provocărilor cu care s-a confruntat de-a lungul anilor, David și-a reafirmat propriile convingeri, precum și încrederea în credința celor pe care el și Esther i-au condus la Hristos.

„Unii dintre ei nu au vrut să vorbească cu mine”, a spus el. „Unii dintre ei au plecat și nu au vrut să își continue viața de creștini. Totuși, știu că unii dintre ei vor rămâne. Indiferent de dificultățile care pot apărea, ei nu îl vor părăsi pe Isus Hristos.”

Știu cu siguranță că și atunci când vor dori să măucidă, voi spune clar: „Da, îl cunosc pe Isus!”

În ciuda opoziției continue, creștinii burkinabe se adună pentru închinare și părtășie.
Mai sus: Atacurile islamiste continuă în Burkina Faso.

Ajutor pentru

BURKINA FASO

În Burkina Faso, creștinii trăiesc sub amenințarea constantă a violenței islamiste. Biserici distruse, sate pustiite, familii alungate din casele lor – aceasta este realitatea dureroasă a fraților noștri în Hristos. Și totuși, în mijlocul suferinței, ei continuă să Îl vestească pe Isus cu îndrăzneală. Așa cum mărturisește pastorul Pierre, „oamenii vor să asculte Biblia, pentru că nu mai au altă speranță”.

Citind mărturiile din paginile acestei reviste, nu putem rămâne indiferenți. Fiecare rugăciune a noastră aduce mângâiere, putere și lumină într-un loc întunecat. Fiecare donație înseamnă hrană, adăpost, Biblie, sprijin material, spiritual și emoțional pentru pastori și familii întregi.

Astăzi, ai ocazia să fii parte din lucrarea lui Dumnezeu în mijlocul persecuției. Sprijină Biserica persecutată din Burkina Faso!

Roagă-te. Vorbește despre ei. Dăruiește.

TRANSFER OP ÎN CONTURILE DE MAI JOS:

IBAN RON: RO11BTRLRONCRT0674361501

IBAN EURO: RO58BTRLEURACRT0674361501

IBAN LIRE: RO16BTRLGBPCRT0674361501

BENEFICIAR: ASOCIAȚIA VOCEA MARTIRILOR

SAU ONLINE:

Darul tău poate:

- Oferi ajutor medical și sprijin material urgent celor afectați de atacuri violente.
- Înlocui Bibliile distruse de extremiștii islamici.
- Echipa lucrătorii din prima linie cu unelte esențiale pentru lucrare.
- Sprijini eforturile de a-L face cunoscut pe Hristos în rândul musulmanilor.

www.voceamartirilor.ro

Telefon/WhatsApp - (+)40 0745 977 891

E-mail - info@voceamartirilor.org

VOCEA
MARTIRILOR
ROMÂNIA